

Da jeg sagde "hadet" til fjeldet

(eller det sidste jeg lærte på fjeldet, før jeg flyttede til Danmark igen)

Før jeg startede på 4. Årgang, boede jeg to år i Norge. Jeg er svært glad for Norge, så derfor gik jeg en sidste tur på fjeldet, og sagde "Hadet Norge". Hadet er den korte version af Ha det bra - og denne tekst handler om min tur fra Haukeliseter til Hovden. Så kære læser: Velkommen til fjelds!

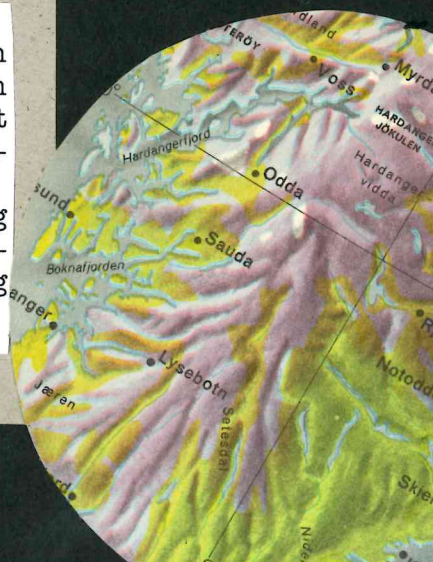
Dette stykke er skrevet over mine dagbogsoptegnelser (de er lidt patetiske, når jeg læser dem nu, men ikke desto mindre vigtige).

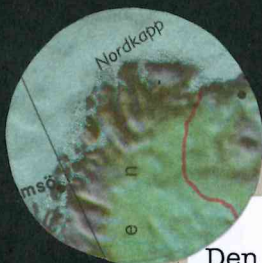
I sommeren 2016 flyttede jeg tilbage til Danmark. Jeg havde studeret friluftsliv på Høgskolen i Telemark i to år. Jeg havde bestemt, at jeg skulle gå en sidste tur på fjeldet og sige "hadet Norge". Jeg havde bestemt, at jeg skulle gå fra Haukeliseter til Hovden. De serverer en udmærket fjeldburger på Haukeliseter, og den havde jeg tænkt mig at spise, før jeg skulle gå.

Flere uger før jeg rejste, ringede jeg dagligt til Haukeliseter for at høre om føret. Det var ok, men der lå fortsat meget sne. Der var ikke nok sne til at gå på ski og måske lidt for meget til at gå uden. Jeg gik uden.

Jeg tog bussen til Haukeliseter. Det regnede og var diset, som det kun kan være på fjeldet. Jeg spiste den foromtalt fjeldburger og var den eneste som sov på sovesalen den nat. Næste morgen spiste jeg mit medbragte knækbrød med ost og syltetøj. Efter to år på friluftslivstudiet har jeg fået et anstrengt forhold til havregrød.

En vigtig information er, at jeg er ganske glad for Norge. Jeg kan lide fjeld, Freia sjokolade med Kvikk lunsj-biter, fårrikål, skærgården, selvfangede makreller, varm solbærsaft, taco og bål i skoven. Og ikke mindst kan jeg lide de folk og venner, jeg har i Norge.

Den første dag gik jeg seksten kilometer til Holmevasshytta. Først skinnede solen, og det var dejligt at gå alene på fjeldet. Jeg mødte en masse får, som lige var blevet sendt på beite. De løb kåde og forvildede omkring.

Så kom regnen. Det dårlige humør og sortsynet. Jeg var faktisk rigtig ked af at skulle flytte fra Norge. For jeg liker meg i Norge. Måske havde jeg også fortsat lidt kjærlighetssorg.

Det var tungt at gå i sneen med mine korte ben. Det blæste mig direkte i hovedet med en kold og ikke særlig

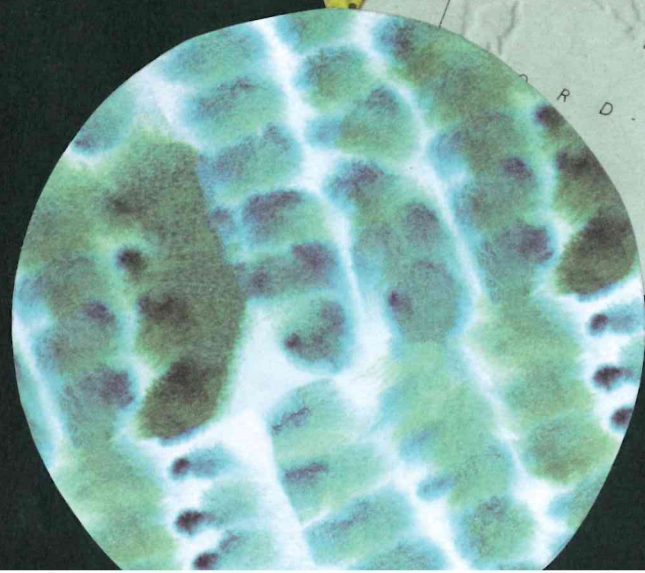
venlig vind. Min rygsæk føltes tung, og de små knæ knirkede.

Jeg tænkte på, at vejret ikke kun er godt eller dårligt, men også udtrykker en stemning. Og denne dag var stemningen og vejret trist. Jeg er i hvert fald ikke smartere, end at jeg bliver ganske påvirket af vejret.

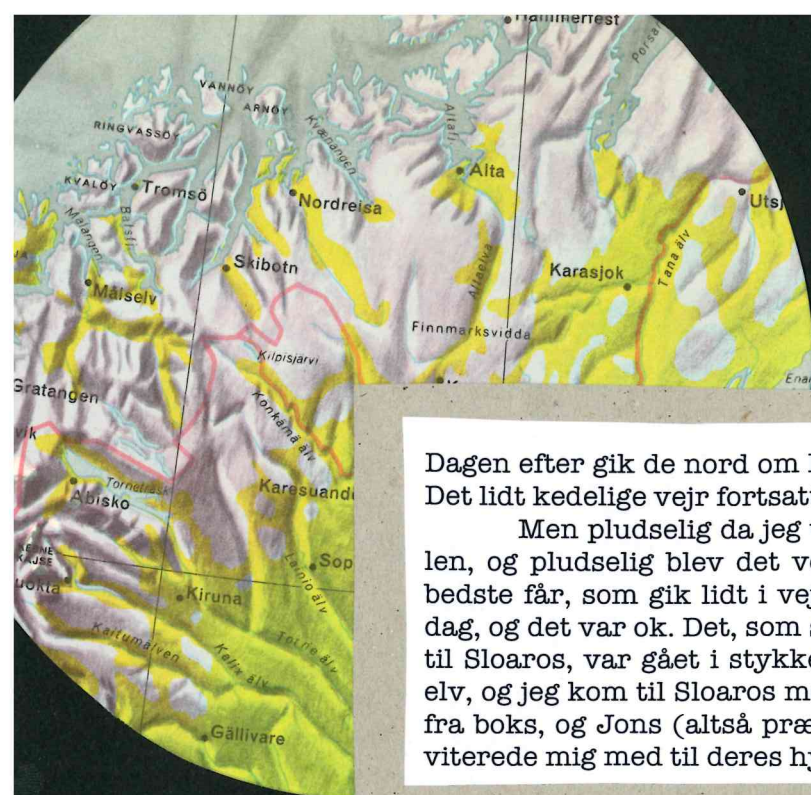
På et tidspunkt da jeg skulle gå af et snefelt og over på barmarken igen, faldt jeg lige på hovedet. Jeg nåede ikke at tage fra med hænderne. Jeg begyndte at græde. Jeg begyndte at græde, som da jeg var et lille barn. Hysterisk og utrøsteligt. Det var godt at græde. Gråden affødte en motivationssnak med mig selv. Jeg talte højt til mig selv og sagde: "Louise, du er så god, du er så stærk, du er så sej og modig, du er sød og har mange venner." Det hjalp. "Når du kommer hen til hytten, kan det være, at der er andre, så du ikke behøver at drukne dig selv i selvmedlidenhed."

Der var ingen på Holmevasshytta. Heller ikke i sikringsbuet. Jeg røg en lidt hidsig cigaret.

Så kommer der nogen. Af den samme vej som jeg selv var kommet. Det var Jon, præst fra Haugesund med barnebarnet Nina og Ninas ven Eirik. De var min redning. Vi spillede Sorte Per, talte om livet og turen. Måske er livet og turen netop det samme?

LOUISE ROSENBAEK

Dagen efter gik de nord om Holmvatnet til Bamsebu, og jeg gik sydom. Det lidt kedelige vejr fortsatte, og jeg glemte at spise. Så spor af elgen.

Men pludselig da jeg var gået sydom Fisketjørnenuten, kom solen, og pludselig blev det verdens bedste dag. Og jeg mødte verdens bedste får, som gik lidt i vejen. Men de gik i vejen på verdens bedste dag, og det var ok. Det, som skulle have været verdens bedste bro over til Sloaros, var gået i stykker, så jeg måtte vade over verdens bedste elv, og jeg kom til Sloaros med 16 pilgrimme, der bød mig på Bachelau fra boks, og Jons (altså præsten fra Haugesund) kone Marte, som inviterede mig med til deres hytte i Hovden dagen efter.

Jeg kom sikkert hjem. Jeg tror ikke, at der er så meget mere at sige end måske en observation og erfaring, som evt. kunne være en selvhjælpsbog værdig. Men livet er en lang fjeldtur. Nogen gange er det sygt dårligt vejr, terrænet er ufremkommeligt, og skoene gnaver. Andre gange er der solskin, et landskab som gud lavede på en sine rigtig gode dag, kaffe og en masse smil. Min mor har måske engang sagt noget med, at livet går op og ned, men jeg tror ikke, at jeg forstod det, før jeg gik fra Haukeliseter til Hovden sidste år i juni.

Det var nærmest en dannelsesrejse, og det er måske netop det, friluftslivet skal bidrage med i disse tider. Lidt dannelse, lidt livsduelighed. Lære os at livet både er modvind og medvind - at det netop er det, som er grunddynamikken i vores tilværelse.

Denne tekst er første gang publiceret på det norske netmagasin www.harvest.as d. 5/5-2017.